

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, proti neposkytnutí informace, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo vysloveno, že se žalobcova žádost o osvobození od soudních poplatků za žalobní řízení zamítá. Krajský soud v odůvodnění uvedl, že stěžovatel odpovídajícím způsobem nedoložil své majetkové a výtěžkové poměry za účelem osvobození od soudního poplatku podle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelova podání jsou na hranici srozumitelnosti, stěžovatel odmítá vyplňovat předepsané formuláře dosvědčující nemajetnost a jím vytvářené formuláře postrádají věrohodnost a nejsou doloženy potřebnými dokumenty. Postup stěžovatele v této věci, obdobně jako v jiných jeho věcech, označil krajský soud za zneužití práva.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném právním názoru krajského soudu. Vedle toho poukazuje také na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tím, že se dovolává jiné vady řízení před soudem.

Stěžovatel má za to, že mu osvobození od soudního poplatku nebylo přiznáno především proto, že je plytce osočován ze zneužití práva, což odmítá. K tíži mu nemůže být přičtena jeho dosavadní procesní aktivita, ale případ má být posuzován samostatně. Odůvodnění rozhodnutí soudu se navíc nepřipustně opírá o judikaturu (která není ani jednotná) a nikoliv o důvodovou zprávu a zákon. Stěžovatel také trvá na tom, že nemajetnost dostatečně a důvěryhodně prokázal (čestné prohlášení postačí), zbytek si může soud ověřit sám. Tiskopis k prokázání nemajetnosti, který mu soud zaslal, odmítá, neboť je objemný a kolonky jsou nelogické. Soud si protirečí, když argumentuje na straně jedné tím, že stěžovatel pobírá sociální dávky, na straně druhé uvádí, že stěžovatel neprokázal výši svých příjmů. Žádost navíc neměla být zamítnuta, neboť zamítavý výrok se vydává pouze ve věci samé. Pokud pak soud dospěl k závěru, že stěžovatel je „blbec a nechápavec“, měl mu ustanovit opatrovníka. Je podivnou náhodou, že věci stěžovatele rozhoduje jediný senát, který navíc po usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků vydal příliš brzy výzvu k zaplacení poplatku. V daném případě je kasační stížnost dle názoru stěžovatele nepřipustná, přesto kasační soud může v procesu učinit zásah.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby zdejší soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná [jakkoliv sám stěžovatel tvrdí opak, je třeba vyjít z toho, že daný typ rozhodnutí je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.; viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 As 40/2004 - 97, www.nssoud.cz]. Pokud jde o povinné zastoupení advokátem a související zaplacení soudního poplatku, Nejvyšší správní soud na těchto náležitostech pro specifičnost případu netrval, neboť opak by znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 As 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, www.nssoud.cz). Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

K věci samé kasační soud uvádí, že osvobození od soudních poplatků představuje procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživé finanční situaci, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Podle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. platí, že účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Mimo ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. se dílčím způsobem aplikuje rovněž ustanovení § 138 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), za použití ustanovení § 64 s. ř. s., podle něhož lze přiznat účastníkovi řízení osvobození od soudních poplatků, odůvodňují-li to poměry účastníka, a to zcela nebo zčásti. Žadatel je přitom povinen soudu prokázat věrohodným způsobem své majetkové a sociální poměry. Citované ustanovení o. s. ř. pamatuje rovněž na situace, kdy uplatňování nebo bránění práva před soudem nese znaky svévole. K podmínkám, za nichž soud může žadateli upřít dobrodiní osvobození od soudního poplatku v kontextu uvedených právních úprav, zaujal již názor i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud předně uvádí,*

pokračování

že zneužívání dobrodíní osvobození od soudních poplatků je nepochybně důvodem způsobilým legitimizovat odklon od dosavadní rozhodovací praxe. Má-li soud v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele, musí se v rámci tohoto postupu zabývat i otázkou, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem. Jakkoliv § 36 odst. 3 s. ř. s. oproti § 138 odst. 1 o. s. ř. výslovně nereprobuje osvobození účastníka řízení od povinnosti platit soudní poplatek v případě „svévolného uplatňování práva“, úvaha v naznačeném smyslu musí být imanentní součástí posouzení specifických okolností žádosti a individuálních poměrů žadatele a uplatní se tedy i v soudním řízení správním. Opačný závěr by byl v přímém rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení nemohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu. Usnesení, kterým městský soud nevyhoví žádosti o osvobození od soudních poplatků v případě evidentního zneužívání práva na přístup k soudu, nemůže být s posledně jmenovaným právem účastníka řízení v rozporu.“

V posuzované věci nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků Krajským soudem v Brně proto, že soud dospěl k závěru, že stěžovatel nespolupracoval se soudem tak, aby mohla být jeho žádost o osvobození od soudních poplatků fundovaně posouzena, celý postup stěžovatele navíc nese rysy zneužití práva. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se dostatečným způsobem zabýval osobou stěžovatele a jeho procesní činností v předmětném řízení i v dalších řízeních vedených před tímto soudem. V odůvodnění rozhodnutí krajského soudu jsou popsány stěžovatelovy obstrukce při vyplňování formulářů, zaslání stěžů srozumitelných formulářů vlastních, postup, kdy stěžovatel jakkoliv odmítá svá tvrzení doložit apod.

V tomto případě (obdobně jako v množství dalších sporů vedených stěžovatelem před správními soudy) se stěžovatel domáhá, aby mu žalovaný poskytl informaci. Stejně jako v předchozích sporech stěžovatele lze i zde z jednotlivých podání stěžovatele seznat, že má zálibu v atakování domnělých formálních nedostatků (opakovaně namítaná skutečnost, že kasační stížnost není v této věci přípustná, odmítání soudních formulářů a zaslání vlastních nesrozumitelných formulářů), jimiž dle jeho názoru trpí soudní úkony, které jsou však pro řešení samotné podstaty sporu podružné. Krajskému soudu tak nelze vytýkat ani skutečnost, že část odůvodnění v této věci je obdobná jako v ostatních věcech stěžovatele. Podává-li totiž stěžovatel stereotypně shodná podání, odpovídá tomu zcela přirozeně to, že soud bude na shodná či obdobná podání reagovat za pomoci shodné či obdobné argumentace. Judikatura tak může být významným argumentačním instrumentem. Zdejší soud ani nezjistil, že by soud argumentoval prostřednictvím rozhodnutí, která dospívají k odlišným závěrům (a ani stěžovatelova námitka v tomto ohledu není dostatečně konkrétní).

Nejvyšší správní soud také odkazuje na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. Cpjn 204/2009, kde je uvedeno: „V této souvislosti je třeba vzít v úvahu účel právní úpravy soudních poplatků, od něž se odvíjejí i způsoby určení jeho výše v jednotlivých případech. Obecně uznávaným účelem (funkcí) soudních poplatků je zabezpečit zčásti úhradu nákladů, které vznikají státu výkonem soudnictví (fiskální funkce), omezovat podávání některých neuvážených či svévolných (šikanózních) návrhů na zahájení soudních řízení (regulační funkce) a působit na to, aby povinní dobrovolně plnili své povinnosti (motivační funkce) - srov. např. důvodovou zprávu k zákonu č. 549/1991 Sb. nebo náleží Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. II. ÚS 2432/08.“

Mají-li soudní poplatky zajistit výše uvedenou regulační funkci, musí soudy kromě majetkové situace účastníka řízení zohlednit i další okolnosti případu, např. v podobě procesního postupu daného účastníka v předmětném řízení, případně v dalších jím vedených řízeních před tímto soudem. Jak bylo shora uvedeno, Nejvyšší správní soud již vyslovil, že součástí posouzení specifických okolností žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuálních poměrů žadatele je také úvaha, zda tento žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem

(viz uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 8 As 22/2010 - 91). Jakýkoli jiný závěr by byl v rozporu s účelem tohoto institutu, jenž primárně brání tomu, aby účastník řízení mohl pouze pro svou nepříznivou majetkovou situaci uplatňovat své právo u soudu i za okolností, jež svědčí o svévoli či šikanóznímu výkonu práva anebo ústíci *a priori* do neúspěšnosti návrhu.

Na základě uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v daném případě stěžovatel své právo uplatňuje zjevně šikanózním způsobem, svévolně a účelově, soudí se nikoli se snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Za takové situace nelze stěžovateli přiznat osvobození od soudních poplatků. Závěrem zdejší soud poukazuje i na závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Salontaji - Drobnjak proti Srbsku ze dne 13. 10. 2009, stížnost č. 36500/05. Zde je uvedeno, že osvobozen od soudních poplatků nemusí být účastník vytvářející velké množství kverulatočních soudních případů, aniž by to bylo v jeho zájmu. Pak v konkrétním odůvodněném případě může převýšit zájem státu na ochraně před kverulantstvím.

Vedle toho ani přes výzvy stěžovatel nikterak věrohodně nedoložil své majetkové poměry, a proto je nutno souhlasit i s tvrzením krajského soudu, že osvobození od soudních poplatků nemůže být přiznáno, neboť prokázání této skutečnosti je na stěžovateli, nikoliv na soudu (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Je na účastníku samém, aby své materiální poměry dostatečně konkrétně popsal (břemeno tvrzení), a současně aby projevil zákonem požadovanou aktivitu a předložil soudu (pokud možno současně se žádostí o osvobození) doklady dosvědčující jeho nemajetnost, resp. nízké příjmy (břemeno důkazní). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publikovaný pod č. 537/2005 Sb. NSS). Pro osvobození od soudních poplatků tak účastník musí doložit, že nemá dostatečné prostředky (kromě toho, že jeho návrh nesmí být zjevně neúspěšný a současně účastník o osvobození od soudních poplatků musí požádat). Soud je povinen v každém jednotlivém případě vážit konkrétní specifické okolnosti žádosti o osvobození od soudních poplatků a individuální poměry žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 As 20/2009 - 50). Je proto na účastníkovi, aby v žádosti o osvobození od soudních poplatků uvedl, v čem nezpůsobilost uhradit soudní poplatek spočívá, přičemž musí být vždy posuzovány tyto poměry dle aktuálního stavu a komplexněji celkové výdělkové a majetkové poměry žadatele. K tomu praxe vytvořila podklad ve formalizovaném potvrzení o výdělkových a majetkových poměrech, které postihuje veškeré oblasti zkoumání relevantních podmínek. Právě tak může účastník soudního řízení nejlépe svá tvrzení prokazovat. Jistě nelze vyloučit i důkazy jiné, avšak jen za předpokladu jejich stejně komplexního rozsahu.

Za dokument komplexně posuzující majetkové poměry stěžovatele není možno považovat jeho prohlášení ze dne 29. 10. 2012, v němž velmi nekonkrétně, stručně a bez doložení příslušných dokladů pojednává o svých majetkových poměrech, mj. hodnotí úvěrovou bonitu stupněm „-2“ a způsobilost zcizovat považuje za nenarušenou. Obdobný dokument (který stěžovatel s oblibou užívá v mnoha řízeních) posuzoval zdejší soud již ve svém usnesení ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 121/2012 - 22. V něm soud uvedl, že takto formulovaná žádost je zjevně šikanózní a není míněna vážně. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by žádost stěžovatel formuloval zcela jinak. Bizarně znějící žádost v kombinaci s poukazem na vysoký počet podobně vedených sporů vedla zdejší soud k závěru, že žádost byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dvou rozhodnutí, nejprve o zamítnutí žádosti, poté o zastavení řízení. Z tohoto důvodu však na jeho žádost nelze nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat

pokračování

žádost o osvobození od soudních poplatků. Skutečný a jediný účel žádosti je jiný než ten formální.

Krajský soud také postupoval správně, pokud žádost zamítl, neboť takové znění výroku předpokládá § 36 odst. 3 s. ř. s. Nebylo přitom důvodu, aby stěžovateli soud ustanovil opatrovníka, jelikož i s ohledem na počet vedených sporů je zřejmé, že stěžovatel je schopen postupovat v řízení samostatně. Stejně tak zdejší soud neshledal žádné pochybení ani v oblasti rozvrhu práce krajského soudu a přidělování věcí jednotlivým senátům (a ani stěžovatelovy námitky nebyly v tomto ohledu blíže rozvedeny). Zcela bez vlivu na zákonost přezkoumávaného usnesení je pak skutečnost, že po jeho vydání soud vydal výzvu k zaplacení poplatku.

Stěžovatel v podáních ze dne 15. 1. a 1. 3. 2013 namítl „objektivní strannost“ všech soudců Nejvyššího správního soudu, neboť tento soud je v dané věci v pozici žalovaného. Jiné argumenty ve prospěch svého návrhu na vyloučení všech soudců zdejšího soudu z rozhodování o kasační stížnosti stěžovatel neuvádí. Nejvyšší správní soud se již vyjádřil v tom smyslu, že obecně formulované námitky podjatosti všech jeho soudců, která není podpořena konkrétními důvody pro vyloučení jednotlivých soudců, nelze vyhovět a není třeba se jí zabývat samostatně (v podrobnostech viz zejm. rozsudek ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ans 2/2012 – 52, dostupný na www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci jde zčásti o odlišnou situaci, neboť stěžovatel námitku podjatosti opírá o skutečnost, že o kasační stížnosti má rozhodovat tentýž soud, vůči kterému směřuje předmětná žaloba. Je ovšem vyloučen postup, aby o kasační stížnosti rozhodl jiný orgán, neboť jediným soudem, jenž je oprávněn projednat a rozhodnout kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, je právě Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.); ostatně nahlíženo logikou takto uplatněné námitky by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/2009 – 13, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto námitkou podjatosti nezabýval.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu